

$\frac{1}{75}$

HOTEJL

D O D E S Á T Ě H O R O K U . . .

Neuvěřitelné, ale přece skutečnost: v roce 1975 oslaví náš HOTEJL deset let svého trvání. Ze skromných začátků vzešlý, zaslouží si několik slov o tom, jak a proč vznikl, a co bylo vlastně příčinou jeho - možno říci - úspěchu, že po krátkém živoření nezesnul tiše jako již mnoho podobných pokusů a projektů.

Prvým podnětem k jeho vzniku byla i nyní živá tradice, že výroční zprávy o činnosti horolezeckého oddílu TJ Lokomotiva Brno-Komárov nebyly jen snůškou a výčtem suchých údajů, dat a cifer, jen přehledem jeho činnosti, nýbrž i fórem, kde jedinci s určitými literárními ambicemi se pokoušeli dát svým příspěvkům i určitou úroveň, přesahující formu pouhých referátů. Příspěvky postupně přerůstaly původně jen lokální rámec oddílových zájmů a ve výročních zprávách se začaly objevovat i články o zájezdech do zahraničních velehor / též mimoevropských /, o nových výstupech na domácích terénech, o nových horolezeckých terénech v okolí Brna; uveřejňovány byly i příspěvky o počátcích horolezectví na Moravě, čerpající ze starých, nyní již těžko dosažitelných, pramenů nebo ze vzpomínek pamětníků.

Není divu, že v této atmosféře iniciativy a tvůrčích snah se objevuje smělá myšlenka: udržet a nadále udržovat krok s horolezeckým děním a vydávat pro vnitřní potřebu pravidelně vycházející horolezecký zpravodaj, určený pro členy oddílu a jeho přátele. Při zrodu tohoto zpravodaje stojí několik mladých nadšenců, kteří počátkem r. 1966 posílají na světlo světa čtvrtletník s nezvyklým a pro neinformované záhadným názvem: H O T E J L . Dešifrací je jednoduchá: jde o počáteční písmena - označení oddílu naší jednoty: "Horolezecký oddíl tělovýchovné jednoty Lokomotiva Brno-Komárov."

Původní účel byl seznamovat čtvrtletně s plány oddílu a s výsledky jeho činnosti, s událostmi v zahraničním horolezectví, které nejsou uveřejňovány v našem tisku, a konečně i se životem v oddíle pomocí příspěvků jeho členů. Po nezbytných prvých "dětských krůčcích", dnech hledání i tápání, úspěchů i "šlápnutí vedle" nabývá HOTEJL svůj výrazný profil a vedle slíbené náplně začíná přinášet příspěvky, týkající se daleko širšího rámce. Objevují se v něm zprávy o novinkách v horolezecké technice /často jako první v našem státě/, sleduje se pravidelně zahraniční horolezecký tisk, formou diskusí jsou na jeho stránky uváděny i otázky a problémy samého smyslu horolezectví a horolezecké etiky. HOTEJL se stává známým i v jiných oddílech našeho státu. Počet jednotlivých čísel již dávno přesáhl počet členů oddílu.

Nepřekvapuje proto, že rok 1973 sankcionuje přítomný stav - že totiž HOTEJL se stává zpravodajem i členů jiných oddílů a jejich tribunou: od tohoto roku vykonává již poslání informačního bulletinu horolezeckých oddílů TJ Lokomotivy Brno-Komárov a TJ VHS Brno. Rozšiřuje své řady přispěvatelů i své možnosti, stává se ještě pestřejším a přitažlivějším a do jubilejního roku možno HOTEJLu jedině přát, aby se stal vskutku důstojným reprezentantem horolezectví v Brně i v celém Jihomoravském kraji.

A není možno nevzpomenout všech těch jedinců - přispívajících i redigujících, rozmnožujících a distribuujících, bez jejichž drobné, nenápadné práce by se nedostalo ani jedno číslo do vašich rukou; a tedy ani toto, jež právě leží před vámi.

/VK/

K D O C H C E K A M , A Ť M Á , C O C H C E .

/Heini Holzer - muž, který miluje propast./

Heini Holzer z Jižních Tyrol, 29 let, je určitě nejmenším mužem z hor. Pro jeho výšku - 156 cm - a tělesnou váhu - 48 kg - mu říkají jeho přátelé "trpaslík Dolomit". Jeho výkony v horách by však mohly pocházet od obra, překypujícího silou.

Široko daleko, ba na celém světě neexistuje žádný "normálně" velký horolezec, který by se mu mohl rovnat. Neboť Heini Holzer není jen vynikající lezec, kterému se podařily nejtěžší výstupy v Alpách - přes tisíc! - , ale také nejaktivnější a nejúspěšnější sjezdař strmých ledovcových stěn všech dob: nedávno sjel na lyžích svou 50. stěnu. Nehostinný kuloár Lourousse ve francouzských Přímořských Alpách: 750 m vysoký, sklon 40-50°, místy jen pár metrů široký. Necelých 20 minut trvalo toto dobrodružství. Holzer stál na úpatí stěny, díval se nahoru strmým žlabem, smál se a vyzařovala z něj radost.

Ne vždy probíhala tato lyžařská dobrodružství ve strmých stěnách hladce:

"Často jsem míval na začátku sjezdu strach", říká, "někdy dokonce velký strach. Bylo to podobné: pochybnosti, komické pocity, ale především otázky, jaké následky by mohla mít sebemenší chybička. Ale vždy jsem důvěřoval ve svou kondici - a s každou minutou sjezdu byl strach menší a menší. Člověk nemá už čas na strach. A vůbec: je to strach? Možná. Mít však strach není žádná hanba."

V hrozivě vypadajícím severním žlabu Cimy Tosy v Dolomitech měl nebezpečný pád. Žlab je 900 m vysoký se sklonem 50° - v létě je to těžká ledovcová túra. Naštěstí nepodlehla panice a jako zázrakem se dostal opět na nohy. Holzer však nemá rád takové zázraky. Blízko u Meranu si našel strmý 150m svah s bezpečným dojezdem a začal trénovat pády. Vůbec dbá na stálý trénink: naběhá týdně 80 - 100 km, na 20 km potřebuje hodinu. Má dokonce i kontrolní trať - z vesnice Tirol u Meranu na vrchol Muthspitze /2264m/ je převýšení kolem 1700 m, tam a zpět 20 km. "Když to udělám pod 2 hodiny, je má kondice v pořádku", říká Holzer.

Takže se není čemu divit, že se v létě 1973 odvážil na proslulý Bianco-grat v Bernině. Tomuto, pro znalce Alp vysněnému hřebenu, se říká také "nebeský žebřík". Pod chatou Tschierva ukrvl své lyže. Chtěl v tichosti a tajně do-

sáhnout svého cíle, neboť i mezi sjezdáři strmých stěn je už konkurence. Např. Švýcar Sylvain Saudan, který se většinou nechá vyvézt na vrchol vrtulníkem. V noci nemohl spát, se svítáním vytáhl lyže a stoupal vzhůru. Mlha, bouřka, blesky křižovaly horský svět, vzduch nabitý elektřinou, na hranách lyží se objevovaly modré plaménky. Ale Holzer to zná už mnoho let. Jel pomalu, opatrně, neboť sníh byl mizerný. Při vši opatrnosti přímo pod ním ušla ve spodní části lavina. Po hodině od odjezdu z vrcholu vešel do chaty Tschierva.

Již za dva týdny byl v Chamonix. Se svým přítelem Helmutem chtěli sjet severní úbočí Montblanku. Před několika lety bylo ještě v kursu, ale Holzer chtěl jen svému příteli udělat radost. Tu se doslechli, že se v Chamonix zdržují kandidáti na první sjezd stěnou Brenvy. Helmut se vzdal severního úbočí a o něco později už jsou oba v bivakové chatce Fourche. Stěna Brenvy je vysoká přes 1000 m, visuté ledovce a seraky zvýrazňují její tvář, sklon mezi 45 - 50°. Na průstup od chatky udává průvodce 10-14 hodin. Holzer zdolal stěnu sám s 8 kg batohem, na kterém byly přivázány lyže, za 4 hodiny. Celý sjezd trval 45 minut. Ve 13 hodin byl s Helmutem na chatě Torino, krátce na to sjel lanovkou do Courmayeuru. Normálně na to potřebují horolezci dva dny. Jeho lyže stojí nyní v Alpském muzeu v Courmayeuru.

Holzerův nejtěžší sjezd v roce 1972 byla severní stěna Piz Palü. Kdo tento severní sráz viděl, může si udělat o jeho dobrodružství určitou představu.

Jeho zážitky by stačily na napínavou, dramatickou knihu. On však lépe vládne cepínem, lanem a lyžemi než perem. Vůbec je mezi sjezdáři strmých stěn nejnešikovnější, co se týče obchodních záležitostí a pozemských statků. Sem tam dostane od firem, jejichž lyže, boty a vázání používá, nějaký nový kus. Jako na přilepšenou na své nákladné podniky dostal všeho všudy dohromady "už" asi 1000 marek. Dříve jezdil i s lyžemi na mopedu, nyní si může "už" dokonce dovolit miniauto o obsahu 500 ccm. Zato Švýcar Sylvain Saudan je nerosvratelně šikovnější: má smlouvy s firmami, přijímá vysoké pětimístné sumy, nechává o sobě psát knihu, řídí sportovní vůz - i když má jen 17 sjezdů strmých stěn. Ale to Heiniho nevzrušuje. Žije svým životem, je spokojený. A to je na něm sympatické.

Mezi svými dobrodružstvími musí vydělávat peníze. Jako komíník ve svém bydlišti Schenna nad Meranem. Měsíčně mu to vynáší 800 marek. Že ho materiální blahobyt nezajímá, je vidět v jeho třípokojevém bytě na první pohled. V kuchyni jedna židle, stůl a pohovka plná alpských průvodců, map a obrázků.

V ložnici postel, na stěně několik prken, přeplněných horskými knihami a staré lano. Jediným nábytkem obývacího pokoje je špalek, na kterém občas seká palivové dříví - také to je trening. Celé zařízení nemá větší hodnotu než 600 marek. Zato v pokoji s výzbrojí je uloženo pár tisíc marek - lana, cepíny, lyže ... Dříve to tu vypadalo docela jinak. Když tu byla ještě jeho žena a dvě děti. Odstěhovala se pro velké množství jeho výletů do hor...

Mnohého se musel pro horolezectví vzdát. Jen pro kytaru a foukací harmoniku má ještě čas. A cíle v budoucnu?

"Dříve jsem měl stále plno plánů, ale většinou jsem nemohl tyto plány uskutečnit. Dnes už nemám žádné dlouhodobé plány, nýbrž dělám všechno prakticky ze dne na den - a to obvykle překoná všechna očekávání", říká malý muž, který se stále cítí přitahován propastí a dobrodružstvím.

/Podle časopisu Alpinismus -
překlad ing J. Jurák/

POLÁCI V NORSKU.

Úspěchy horolezců z východní Evropy v západních Alpách a v Norsku vyvrcholily loni v jednom z nejpůsobivějších evropských výstupů za poslední desetiletí.

Trollryggen: Francouzská cesta

Polští horolezci Tadeusz Piotrowski, Wojciech Kurtyka, Marek Kesicki a Ryszard Kowalewski, podporováni Kazimerem Giazkem, podnikli první zimní průstup v březnu 1974 za velice dobrého počasí. První čtyři dny skupina trávila ve spodních úsecích cesty upevňováním lan a zabýdlováním se pod hlavní stěnou. Třetí noci Giazek utrpěl těžké popáleniny v obličeji, když explodovala plynová bombička. Sám byl schopen sestoupit do údolí a tím umožnil ostatním, aby se mohli koncentrovat na druhý úsek výstupu. Tři dny těžkého lezení s umělými pomůckami vedl na Diédre; dále se střídaly délky volného a technického lezení až k dalšímu bivaku. Na třetím těžkém úseku se změnilo počasí a začalo hustě sněžit. Až potud spočívaly hlavní těžkosti v obtížném lezení s umělými pomůckami v převislých stěnách s mnoha puklinami zaplněnými ledem. Následující změna počasí přinesla nádherné slunečné počasí a brzy z celé stěny tekla voda, která zase v noci zmrzla na kost.

Po překonání hlavního pásu převisů skupina dosáhla vrcholové stěny a třetího bivaku. Tu se Francouzská stěna stáčí doprava a spojuje se tak s Rimmonovou cestou levým okrajem vrcholového žlabu. Ráno, 19.3., lezci hlásili rádiem do údolí, že jim bude trvat ještě tři dny, než dosáhnou vrcholu. Ale dokázali to do 11 hodin v noci téhož dne tím, že nepotřebnou výzbroj odhodili a že lezli přímější cestou. Tím vytvořili novou variantu, která zkracuje výstup a obsahuje mnoho volného lezení. Skutečná doba lezení byla 12 dní, včetně času stráveného přípravami na úpatí stěny. Za tuto dobu horolezci zažili jen jeden den špatného počasí. Cestu plánovali minimálně na tři týdny; jejich výzbroj, potraviny, organizace spojená s rychlým lezením naznačuje, že počítali s každou eventualitou.

Toto byl jasně vynikající zimní výstup, možná nejnáročnější průstup velkou stěnou dosud podniknutý. Bohužel norské sdělovací prostředky kazi-ly zpočátku tento úspěch neinformovanými, zaujatými a senzačními zprávami. Později však, jak se skupina blížila k vrcholu, titulky v novinách

tučněly a výstup byl oslavován. V lezeckých kruzích byly názory rozdílné: Norský Alpský klub byl otevřeně kritický; zdůrazňoval, že norské horolezectví není soutěživé, že se vyhýbá těžkým cestám, že skobování téměř neexistuje, že expediční /oblézací/ taktika je špatná, že publicita není žádoucí a nakonec, že tohoto výstupu bylo využito za účelem politické prestiže. /Někdy veřejné mínění o tomto výstupu připomínalo stav, který vznikl v třicátých letech ve Švýcarsku, kdy se navrhovalo zakázat lezení v severní stěně Eigeru z důvodů bezpečnosti a politické motivace výstupů./

Takové názory se zdají být neinformované, ve sportu však vždy existoval prvek soutěživosti, který působil jako stimul a posouzení toho, co je nebezpečné, záleží na příslušném pohledu na věc, na zkušenostech a schopnostech. Jestliže by se přísně dodržovaly etické úvahy co se týče zlézání velkých stěn, musely by být neuznány mnohé velké výstupy, včetně norské cesty stěnou Trollu. Každý, kdo aspoň trochu rozumí modernímu horolezectví, uzná, že tři dny strávené fixací lan pro přípravu družstva na takový zimní průstup se nedají nazvat expediční taktikou. Kritika publicity se dá přijmout, ale politická stránka výstupu je méně významná: skupina polských horolezců byla podporována svým národním horolezeckým svazem a získávala fondy mj. různými články, přednáškami atd. Dále je třeba připomenout, že východoevropští horolezci nejsou tak bohatí jako jejich západní kolegové a že jsou donuceni uchýlit se k nezvyklým metodám, aby mohli provozovat horolezectví. Hlavní sporná otázka, která se týkala financování případné záchranné akce a možného policejního zákazu výstupu, byla též vyřešena. Zájem veřejnosti se soustřeďoval na tento aspekt vzhledem k tomu, že po tragické nehodě, která loni postihla pět Čechoslováků, zůstal šek na 1 000 liber šterlinků dosud nezaplacen. Ale polské družstvo si prozíravě opatřilo pojištění na 15 000 \$ pro krytí možných záchranných prací - skutečnost, o které jeho kritici nevěděli.

Navíc policejní prezident Thorstein Moe ujistil, že nezaplacený šek byl nyní zaplacen státem a že proto nebudou žádná omezení.

/Mountain 5/74;
Překlad A. Vedra/

REINHOLD MESSNER : LEZME S ELEGANCÍ

Jistě znáte ten pocit: skála se podivně zavlní, chyty a výstupky rostou zpět do jádra kamene. Všechny nabízené skoby jsou vyplivnuty, stojíme na ničem a ničeho se nedržíme. K tomu ještě skálou někdo třese. Spolulezec to to sice vidí jinak - ten, kdo je na tom lépe, vždycky propadá nezdravému subjektivismu. A to počouchlé ujišťování, že drží dobře! Co vím, tak hlavně sebe.

Reinhold Messner má na tenhle podivný vztah horolezce a třepající se skály zázračný recept: tak řečenou **F L E G A N C Í**.

Ne, nehrňte se do módních salonů a boutique, ale čtěte dál. Něco na tom je. Že se bude třepat dál? To už nezměníte, dělejte to však při každé příležitosti vkusně a decentně, neboť lidí přibývá a místa samoty jsou stále scvrklejší. A také: kdo dneska ví, kdy a kde se někdo kouká?

Odvaha, potřebná k nástupu do severní stěny Eigeru, odvaha, nesoucí člověka svislými skalními trhlinami k bivaku daleko od lidí, bez možnosti pomoci, tato odvaha nepatřila k mému repertoáru, když jsem před mnoha lety snil o přezení některé ze stěn. Měl jsem chuť překonat severní stěnu Furchety, ale odvaha k tomu potřebná se mi zdála nadlidskou.

Proto jsem se tehdy rozhodl lézt mnohé klasické cesty v Dolomitech. Opakoval jsem jižní stěnu Fermenta Grande, severní stěnu Sasso Lungo, obvyklou cestu na Guglia di Brenta . . . Představuji si, jak se ti, kdož mne neznají, usmívají nad touto škálou. Neuvěří, vyprávím-li o tom, jak mi tyto a jiné výstupy v těch časech přinášely tolik, co mi nyní dává Jižní stěna Manaslu, nová cesta na Marmoladu nebo stěna Nanga Parbatu z doliny Rupal. Dnes, na rozdíl od dřívějších let, se snažím druhé ocenit ne podle jejich obtížných výstupů, ale v první řadě podle jistoty a elegance, s jakou lezou. Sám se necítím dobře ve stěně, v níž se rveme křečovitě nahoru, kde výstup probíhá trhaně a celé dobrodružství začíná být nebezpečné. Stačí mi sledovat pár minut pohyb nějakého družstva ve stěně, abych poznal, zda na těžkosti stačí nebo ne.

Přiznávám se: při svých prvních velkých výstupech jsem byl trochu bázlivý a nejistý. Báł jsem se míst, která bych nemusel překonat, neměl jsem záruku, že z cesty vyjdu bez pohromy, nevěděl jsem, co by bylo třeba udělat při pádu spolulezce.

K zásadě, lézt pouze takové cesty, na jejichž obtíže budu nepochybně stačit, jsem dospěl až později. Stačit na cestu znamená, mít nad ní plně vládu, kontrolovat ji, přelézt ji s elegancí.

Často jsem pozoroval na šestkách lezce, hodící se spíše na hranu Delago, a na hraně potkával lidi, na něž jsem se nemusel ani dlouho dívat, aniž bych sám necítil chvění a nejistotu.

Raději vidím v horách lezce, jejichž pohyb je plynulý a elegantní, než ty, lezoucí zázrakem mezi "puđu - nepuđu". Tato poznámka se vztahuje především na střední obtížnost - někdy si kladu otázku, proč při lezení je obráceno tak málo pozornosti na styl a eleganci.

Vedle bezpečnosti, jež je prvním příkázáním horolezce, bych postavil krásu pohybů, krásu vyplývající přímo ze stoprocentní vnitřní jistoty.

Elegance totiž vůbec není v rychlosti pohybů ani v nějakých speciálních návycích, ani ve vybavení nebo oblečení, ale ve schopnostech přemýšlení a kontroly všeho, co zamezuje vytvoření dojmu chaotických pokusů. Více si cením horolezce, jež v duchu výše zmíněných měřítek leze na Torre Sella cestu klasifikace III, než toho, kdo na každé třetí šestce vypadne.

Uvědomuji si nelehkost zorného úhlu elegance pro pohyb v horách, zvláště, byl-li po celá desetiletí kritériem výkon a stupeň obtížnosti. Víím také, jak je těžké získat eleganci při lezení. Nabývá se až dlouhými léty praxe a učení. Stupnice obtížnosti má sloužit pouze k vybrání odpovídající cesty.

Dnes vstupuji do stěny v poledne; někdy dokonce odpoledne. Můžete si myslet něco o nadbytku odvahy. Něco ale víím: odvalu, scházející mi tehdy před deseti lety, nemám však ani dnes - mám na mysli odvalu vstoupit do stěny, na niž bych nemohl stačit.

/Podle Der Bergsteiger 3/74/

P.S.: Názor redakce:

Vlézt do cesty, na niž nestačím, je opravdu hloupost. Za zamýšlení stojí i zcela prozaická aplikace Messnerových názorů v soukromí.

REINHOLD MESSNER : STĚNA CIVETTY ZNOVU PODMANĚNÁ - "CESTA PŘÁTEL"

Mnoho, velmi mnoho lidí zůstane při pohledu na Civettu - severozápadní stěnu - stát v úžasu. Ale jen málokterí pochopí hrozivou krásu této stěny.

Už léta se hledá nová výstupová cesta mezi Philipp- a Sollederovou cestou. Minulý rok - 1966 - byl Dietrich Hasse vestěně. Tohoto roku se o to pokoušeli nějací "Ragni" z Lecco a jedna horolezecká skupina z Terstu. Dne 30. - 31. července 1967 se nám výstup podařil. Nazvali jsme ho "C e s t a p ř á t e l".

Přátelé - Přátelství. Jeden člověk je silný, dva jsou silnější, cítíme se docela silní, protože jsme přátelé.

Sobota, dne 29. července.

Chtěli jsme vlastně cestovat do Západních Alp. Ale nad severním alpským pásmem se drží tlaková níže. Co dělat? Počasí v Dolomitech je dobré, snad vydrží.

Civetta?

Sepp a Renato chtějí zopakovat Aste-Susattinovu cestu na Punta Civettu. Heini a já bychom se chtěli pokusit o Mazeaudovu cestu na Punta Tissi. Kolem deváté hodiny večer jsme se dostali na Coldai-chatu. Jaké překvapení! Heinz Steinkötter stojí ve dveřích. A ta tvář! Sotva hovoří. Na otázku, kde jsou jeho druhové, jen zabručel. Žádná jména nebudou vyslovena. Co je s ním? Naše přítomnost je zde jasně nevíтанá. Proč? Jaké tajemství skrývá? Uhodneme? Ne. Ale přece jen, vždyť je to jasné - Civetta - direttissima!

Problém.

Jeho problém.

Můj problém - už týdný.

Minulou neděli jsem byl s dalekohledem v Civetta pohoří. Tři možnosti jsem našel v uzavřené střední části stěny: vlevo jedna trhlina, rovně vzhůru zářezový systém a vpravo trhlina a rampy, které vedou na piliř vlevo od Sollederovy cesty. Všechny možnosti byly studovány a porovnány. Nechtěl jsem se držet jediné linie na fotografii. Chceme být zbaveni všeho "na každý pád"; chceme být zbaveni neočekávaného.

Před lety pro mne ještě Civetta-direttissima neexistovala. Jak vznikla? Viděl jsem ji, studoval jsem ji a odhodlání ji vylézt ve mně stále rostlo. Zpočátku to byla jen vzdálená možnost, která se jen velmi pomalu přibližovala,

později už to bylo přání, které zakořenilo.

Mají ostatní také ten cíl? Nastoupit nebo vzdát? Chtěl jsem vlastně ještě nějaký týden počkat. Ale teď již neexistuje žádné čekání. Čekali jsme dlouho, velmi dlouho; možná příliš dlouho. Teď se rozhodlo. Zítra ráno nastoupíme. Moji přátelé mne zbavili pochybností.

Ve dvě hodiny ráno je vše připravené. Ještě jednu hodinku odpočinku a pak už všechno začne. Každý z nás má někde místo, kde se může vybouřit. Pro nás jsou to hory, a tentokrát je to stěna Civetty. Také určitá míra ctižádosti přispěla k tomuto rychlému rozhodnutí. Ale nejen ona sama. Chceme vstoupit vzhůru do stěny, do snu, který chce ožít. Máme rádi nejistotu, nejasnou a mlhavou budoucnost.

Odchod. Těžké batohy, mnoho lan, skob. Naše stíny poskakují po smutných skalách. Jen teplé světlo úzkého měsíce upokojuje naše srdce bijící nedočkavostí. Navazujeme se. Heini a Renato jdou dnes první. Sepp a já bereme jako druží na sterost přepravu výstroje. Skoby, materiál na bivak, potravu. Vystupujeme vzhůru žlebem, kterým se začíná Philipp-Flamova cesta, dostáváme se k vpravo se rozkládající trhlině a systému zářezů a následujeme je. Ve chvíli, kdy tři muži přichází od Coldai chaty, dostáváme se ke dvěma lanům, která visí v zářezovém systému. Ti tři jsou z Tersu a vysvětlují nám, že nechtějí pokračovat dále. Prosí nás, abychom jim lana shodili. Protože máme u sebe jen 30metrové lano na vytahování batohů, prosíme Teršťany, aby nám lana půjčili. "Rádi"; lano máme pak nechat v Coldai chatě. Jak velkorysé. "Mnoho díky".

Teršťané nám přejí při dalším výstupu mnoho štěstí. Neseme jejich materiál. Postupujeme dále. Pěkné volné lezení. Vytlukáme skoby našich předchůdců. Kolem oběda se dostáváme pod světležlutý výšvih.

Krátký odpočinek.

Naše cesta vede dále zářezem vpravo nad uzavřenou stěnkou. Opět trhlinky, zářezy. Kolem páté hodiny večer se dostáváme na vrchol pilíře, který s velkou uzavřenou rovnou stěnou tvoří získaný zářez. Dosti převislý zářezový systém nad námi se zdá být drobný. Kape odtud voda - velmi mnoho vody. Chceme tedy prostudovat třetí, pravou možnost. Zatímco Renato a Heini připravují místo pro bivak, Sepp zkoumá terén vpravo za hranou. Jde to, miní, všechno je jasné. Líbí se nám to. Neptáme se, jak probíhá linie na obrázku, na papíře. Hledáme velkou, novou cestu.

Bivak. Heini si připravil z lana malou rohožku, malé ptačí hnízdo na obrovské stěně Civetty. Sepp a Renato leží na úzké liště. Já sedím nad nimi na krátké, úzké římsě. Není chladno. Občas padají kameny. Zkouším všech-

ny možné sedací pózy. Tady nahoře vládne jiné počítání času. Noci jsou tady dlouhé, velmi dlouhé. Existuje jen vítr, mraky, mlha a kameny. Světla svítí a blikají - daleko dole - daleko nahoře.

Začíná svítat. Všichni čtyři jsme už vzhůru. Vaření, jídlo, balení - odchod.

Dnes jdeme já a Sepp jako prvolezci. Těsně vpravo od žlutého piliře nastupujeme nejdříve přes lámavé trhliny, pak přes hladké plotny a nakonec přes další těžkou trhlinu na vrchol piliře. Ještě jeden lehký převisový výšvih, který částečně technicky, částečně volně přešel "otec" našeho oddílu, Sepp. Nejtěžší leží pod námi. Ještě zbývá několik délek lana a budeme na Sollederově cestě, do které naše nová cesta ústí asi 200 m pod vrcholem. Ještě před osmnáctou hodinou dosahujeme nejvyššího bodu Civetty.

Doléhá na nás vrcholová nálada.

Čtyři přátelé jsou jedna radost.

Sestupujeme normální cestou na Coldai chatu. Dole bude ostatní ...

Našli jsme to - i v této stěně - co vždycky a opět hledáme, bez toho, aniž bychom vlastně věděli, co hledáme.

Oba dva dny zůstanou u nás všech - navždy.

30. a 31. července 1967 otevřeli Východotyrolák Sepp Mayerl a Jiho-tyroláci Heini Holzer, Renato Reali a Reinhold Messner nový výstup severozápadní stěnou Civetty, který prochází mezi Philipp-Flamm a Solleder-Lattenbauerovou cestou. Jedná se o velkolepé volné lezení v poměrně dobré skále. Horní část je méně nebezpečná, než Sollederova cesta. Cesta není ideální direttissimou, končí v Sollederově cestě asi 80 m severně od vrcholu.

Obtížnost: V+ , krátké úseky A 2.

Použitý materiál: 42 postupových skob, 2 dřevěné klíny; zanecháno 17 skob, 1 dřevěný klín.

Délka: 40 délek lana

Čas lezení: 21 hodina čistého času lezení.

Východisko: Rif. Tissi, 2250 m, CAI, otevřeno od poloviny června do konce srpna / 40 lůžek; přístup z Alleghe - 2,5 hod., z R. Coldai - 1 hod./.

Popis cesty.

Nástup vlevo /severně/ od soklu Sollederevy cesty. Cesta vede vlevo od většinou sněhem naplněného zářezu ve stěně přes žlab /částečně IV/, později vpravo do nápadného systému zářezů. Tam, kde je blokový převis, vpravo vzhůru a po 8 metrech vlevo do zářezu. Odtud ještě 1 délka lana k odštěpu. Odtud vpravo, pak doleva pruh k velké prohlubíně ve stěně. Po překonání převisu /H 2/- přes zářez na barevný pruh uzavřené světležluté stěny. Dále přes pilíř a zářez, který spojuje pilíř a hlavu stěny, nejdříve vzhůru levou stěnou, pak křížem přes členitou stěnu vpravo /většinou mokrá/ k tmavému pruhu /V/. Odtud vlevo přes skrytou trhlinu /V+/ k výklenku, několik metrů přes zářez a doprava na pruh na hranu pilíře. Dále přes hranu a hladké výčnělky /V-/, později na hlavu pilíře. Bivak prvolezců vlevo pod zářezem. Od hlavy pilíře výstup k začátku převislého žlutého pilíře, který tu ochrání vpravo hladkou stěnu. Nejdříve přes ostrou hranu /V+/, pak méně náročně ke stanovišti. Odtud doprava ke zčásti rozlámané skále jednu délku lana vzhůru a dále k velkému odštěpu na Sollederovu cestu. Od odštěpu rovno vzhůru a doleva přes hladké plotny /V+/ k začátku úzké trhliny. Použijeme trhlinu /V+ H2/ k plotně držice se vpravo /V/ k dalšímu výšvihu. Pak nejprve přes krátký zářez, pak přes vypuklinu /A 1/ rovně vzhůru a méně namáhavě na pruh. Dále se pokračuje vlevo pod hranou pilíře a částečně volně /V/, částečně skobovací technikou /A 2/ přes hranu a pak méně náročně na Solleder-Lettenbauerovu cestu, po které pokračujeme na hřeben. /Viz Alpinismus 1/64, příloha./

Sestup. Z hlavního štítu k Rif. Tarrani a dále přes Via Ferrata Tisse k Rif. Vazzoler, 4,5 hod.

Překlad Z. Drlík

Reinhold M e s s n e r , narozen 17.10.1944 patří k nejschopnějším a nejvýznamnějším evropským horolezcům. První výstup vykonal jako šestiletý na Sass Rigais normální cestou. Do roku 1962 měl na svém kontě přes 50 výstupů. Ve své sbírce má nejvýznamnější výstupy Dolomit a západních Alp /Walkerův pilíř, S stěna Triolet, S stěna Courtes/. Po Hermanu Buhlovi je druhým Rakušanem, kterému se podařilo vystoupit na dvě osmitisícovky / Nanga Parbat, Manaslu/.

Vybrané kapitoly z knihy o výstupu J stěnou Manaslu si přečtete v některém z příštích čísel.

WARREN HARDING : ÚVAHY Z CHÁTRALÉHO LEZCE

"Climbing would be a great, truly wonderful thing if it weren't for all that damn climbing."

John Ohrenschild

Jak si tak sedím na verandě mého bytu v TM Herbertově "Jítku pro zestárlé lezce" zvaném též "Skála věků", vychutnáváje Grahamovy suchary a teplé mléko, přemýšlím o uplynulých 18 letech ... mém vzestupu a pádu jako skalního lezce ... a jak významná osobnost jsem býval ... a kdy to se mnou začalo jít s kopce.

Konečně si uvědomuji, v čem to vězí ... a proč na věci, které mě obklopují, reaguji spíše nepřítomně. Je to jednoduše proto, že jsem strávil příliš mnoho nocí a dní kymáčeje se na různých Yosemitekých žulových stěnách. Moje kdys smělá, analytická mysl byla otupena nekonečnými hodinami, kdy jsem se pekl v kalifornském slunci, vězel v nejrůznějších komínkách, tahal nemožně těžké náklady a nechával si zmrazit zadek za dlouhých studených nocí v různých druzích "ideálního bivakového vybavení". Došlo to tak daleko, že můj nynější duševní stav je srovnatelný se stavem peruánského Indiána, dobře navyklého na cocové listy.

Jsem v tom už jednoduše příliš dlouho ... když jsem mazaně skočil před rychle jedoucí nákladák, myslel jsem, že budu ušetřen dalších útrap /tj. lezení/. Ale moje zle pošramocená pravá noha se vyhojila tak uspokojivě, že jsem i nadále schopen se oddávat této směšné činnosti. Před několika lety jsem se seznámil s člověkem spíše nechutného charakteru - Deanem "Ještěrkou" Caldwellem /Ještěrka - ha ha!?. Jak se naše známost protahovala, přišel jsem na to, že máme mnoho společného. Především jsme byli oba dva líní ... důležitý charakterový znak seriózního lezce. Hovořili jsme často o uplynulé slávě a budoucích plánech. Ale většinu času jsme ve skutečnosti nic nepodnikali. Smělost našich plánů se zdála být přímo proporcionální množství zkonsumovaného alkoholu. Jednoho večera - zcela v zajetí démona rumu - jsme se rozhodli udělat prvovýstup ve stěně "časného iraního světla" hory zvané El Capitan. Jak velkolepá idea - škyt!

Oba dva jsme při tom věděli, že je naprosto bezpečné odvážit se takovýchto hovorů, protože žádný z nás nebyl schopen přelézt něco vážnějšího ... Dean měl zle namožené šlachy, což bylo způsobeno zakopnutím o

pařez na cestě do hospody v campu 12. Moje pravá noha stále ještě zlobila, koleno se dalo sotva ohnout. Pokoušel jsem se vylézt na východní hranu Royal Arches, ale dostal jsem se jenom dvanáct metrů vysoko. Dali jsme si jméno "Spolek přátel lehkých klasifikací."

S příchodem podzimu nám nastaly starosti ... tělesná kondice se dostatečně zlepšila; už nemůžeme dále otálet. Začali jsme nosit zásoby nahoru do "Základního tábora". Naši činnost jsme zahalili rouškou tajemství. Velké chlupaté obludy číhaly ostražitě, aby zahubily nešťastníka, který by se odvážil do "jejich cesty". Plní obav plíživali se "Ještěrka" a Harding údolím. Je ale těžké neprozradit se, vleče-li člověk dvanáct galonů vody, pytle plné potravy, bivakovou výstroj, atp. Nakonec se nám přesto podařilo věci roztrždit a zabalit. Vyvedl jsem první dvě lanové délky a vybavil je fixními lany.

Ale pak se samozřejmě zhoršilo počasí ... vysedávaje v hospodě Dave Hanna byli jsme šokováni zprávou, že obávaný Royal Robbins přibyl do údolí ... co teď? Vyrazí nahoru naší stěnou, jenom aby nás morálně zdrtil? Plní zoufalství jsme se vydali na cestu.

Jak jsme skoro předvíдали, dalo se na konci první lanové délky do deště ... A tak uprostřed odpoledne jsme zaznamenali náš první bivak... Netopyří stany s plastickými přetahy byly zavěšeny do háků. Brzy začalo být zřejmé, že jsme hrubě podcenili čas potřebný k našemu dobrodružství. Naštěstí jsme ale také velkoryse přecenili spotřebu potravin a vody na den. Očekávali jsme dvanáct dnů, které se v případě nutnosti daly protáhnout na patnáct dnů /ve skutečnosti byly ale "protáhnuty" na šestadvacet dnů/.

XXXXXXXXXXXXXX

KCNEC DRUHÉHO TÝDNE ... věci vypadají podstatně jinak - hůř! Jsme ve skále déle než kdokoli jiný kdy byl /alespoň v Yosemitech/ ... Poslední dva dny v zuboženém stavu celkové soggifikace /zvlhnutí/. Během patnáctého vleklého dne, ke všemu deštivého, jsme si uvědomili, že se naše situace stala kritickou. Byli jsme přibližně uprostřed ... na spodním okraji pilíře, kde byly zmařeny naše naděje na dobrou spáru.

Naše duševní a tělesná kondice byla ještě dále zhoršena účinky průtrže mračen a všeobecným opotřebením během našeho plahočení 450-ti metry lezeckého terénu - nejtěžšího, jaký jsme kdy zažili.

Dave Hanna a Pete Thompson přišli k úpatí stěny ... halekáním nás informovali, že předpověď počasí není příliš povzbudivá: vyjasnění zítra, ale další bouřka na cestě ...

V neutuchajícím dešti jsme za soumraku vážili naši situaci. Odhadli jsme, že zbytek cesty může trvat dalších deset dnů. Pozorně jsme provedli inventuru našich zásob. Zjistili jsme, že musíme radikálně snížit denní dávky, jestli chceme vstáčit s potravinami alespoň přibližně do konce lezení.

Ale myšlenka na to, že bychom měli přerušit lezení, se zdála jednoduše nepřijatelná. Ani to nebylo celkem obtížné přinutit se vydržet ... nějak dolézt. Byla tu totiž další okolnost ... při pouhém pomýšlení na slanění 450-ti metry většinou převislé stěny se nám roztrásla kolena. Příští ráno jsme oznámili Daveovi a Peteovi naše rozhodnutí pokračovat. Bylo vidět, že si myslí, že jsme se zbláznili, ale ...

Počasí se vyjasnilo ... den na osušení a reorganizaci, pak jsme se pustili do pilíře. Trvalo nám to pouze pět dnů prostoupit touto radostnou končinou ... spousty A4 lanových délek, expanzní háky, nýtování přes převislá břicha. Asi dvacátého dne k nám ze zdola doléhly neznámé hlasy. Volající se představil jako TM Herbert.

"Ahoj TM-dobry, že tě vidíme! Na co se chystáš?"

"Přišli jsme vás zachránit!"

".....Cooooooooooooooooo?"

Přibližně ve stejném okamžiku upozoroval Dean /první na laně/, že někdo asi 240 metrů nad námi spouští lana. Došlo k velkému pokřikování. Většinu naší -hm- "retoriky" by bylo možné otisknout pouze v "pokrokových" časopisech. Nenechali jsme nikoho na pochybách, že se cítíme naprosto v pořádku a máme situaci pevně v rukou. Za žádných okolností se nenecháme zachránit. Naštěstí se vedoucí záchranného týmu rozhodl přerušit akci. A ušetřil tak všechny zúčastněné spíše bizarních scén: zachránci, přistávající na Timotyho věži, pozorují "vyčerpanou" lezeckou dvojici, jak si pochutnává na hostině sestávající ze salámu, sýru, chleba a celé láhve Cabernet Sauvignon /značky Christian Brothers, samozřejmě/, vše zasazeno do překrásného měsíčního svitu. Dialog:

"Dobrý večer! Co pro vás můžeme udělat?"

"Přišli jsme vás zachránit!"

"Opravdu? Ale jděte, vzpamatujte se a vezměte si s námi trcchu vína ..."

Další pokračování záchranné akce si nelze dosti dobře představit ... tichá inteligentní konverzace s rádoby zachránci, kteří se vrátí příští den ráno

zpět k vrcholu pomocí fixních lan. Anebo - v případě příliš snaživých záchranců - by mohlo dojít k divokému nočnímu boji "na háky". Byli jsme totiž příliš odhodláni nenechat se vytáhnout z naší cesty. Stála nás už příliš mnoho, než abychom byli ochotni se jí vzdát. Těžký úsek byl za námi.

Přes malé denní dávky jsme stále ještě byli v dobré tělesné kondici. Pouze naše myšlení se stalo poněkud mlhavým . . . měli jsme temné neurčité představy o Správě národního parku, která se nechala ovlivnit závistivými a peněz lačnými horolezci. Zdálo se nám, že tito výtečníci lační naplnit si kapsy dolary za odstranění dvou klaunů z cesty, kterou si nezaslouží. Stěna by totiž zůstala /s celou tou těžkou prací, kterou jsme vykonali/ v panenském stavu pro kterýkoliv tým superlezců, kteří by ji dolezli opravdovým stylem . . .

Nic než do toho a nahoru! . . . jsme
Ke konci tu ale byl Dean, který se probojoval nahoru něčím, o čem doufali, že to je poslední lanová délka. Ale když přišel na konec lana, zbývalo stále ještě 18 metrů lezení. - a den se chýlil ke konci! Zkroušení a zklamání, že jsme tak blízko u cíle, a přesto musíme čekat do příštího dne. Ale nechtěli jsme už nic riskovat.

Příští ráno jsem byl zcela nepřipraven na to, co uvidím, až se přelazím přes poslední převis na hřeben . . . Opravdová armáda novinářů, přátel, rádoby záchranců /a krásná dívka Beryl Knauth/. Když jsem se tam zajistil, abych dobral Deana, napětí uplynulých dnů náhle povolilo, div jsem se "nerozlepil". Krátce potom mě obklopila karnevalová atmosféra, převládající na vrcholu: baterie objektivů kamer snímajících nás jak si pochutnáváme na potravinách a na champagnském! Všichni možní přátelé a gratulanti, nadšené polibky a objetí - nádherná malá orgie! Jediná věc, která chyběla, byla mexická dechovka.

/Přeložil P. Jandík/

REDAKTORSKEJ !!!

Jak mám rozumět větě v prvním odstavci na str. 27 v posledním čísle HOTEJLA "... nejlepší způsob přežití pádu, který milují zejména písaři, kuřáci a slabé ženy." ! ? ! ?

Že písaři milují pád, to vím. Ale proč i my, kuřáci?

Dále mi není jasné, proč zatlučené čtyři skoby a destruovaný horolezec k tomu zmíněnému přežití měli nějakým způsobem pomoci.

Bacha na logiku, příteli !

Kuřák - logik

V odpovědi na tento a ostatní dopisy příkládám seriózní výklad nového speciálního způsobu jištění, který je doporučen UIAA. Je na metodických oddílů, aby jej uvedli v život. Konec konců, pomůže nejen písařům a kuřákům (oba dva druhy horolezců jistí občas jednou rukou), ale hlavně pomůže snížit riziko úrazu, bez ohledu na skutečnost, zda milujeme pád či nikoliv.

Šp.

J I Š T Ě N Í P O D L E U I A A .

Co nabízíme?

Především žádnou reklamu některému výrobku nebo firmě, žádnou metodu, která vznikla z národní nebo mezinárodní prestiže. Krátce a jednoduše:

d o b ř e p o u ž i t e l n ý z p ů s o b , j a k z a -
c h y t i t p á d p r v o l e z c e , a n i ž b y s e
t í m z v ý š i l o n e b e z p e č í p o r a n ě n í
p r o n ě j í p r o n á s .

Jedná se zde dobré způsoby dynamického jištění. Každý se však musí sám rozhodnout, zda bude jistit více či méně dynamicky, zda bude jistit se speciálními pomůckami nebo bez nich.

A/ POŽADAVKY.

Sestavíme-li požadavky horolezce do bodů, musí dobré jištění přede-

vším zaručovat:

1. jednoduché a bezpečné použití, snadné naučení, možnost rychlé změny od lezení k jištění, dobrou možnost dobírat a povolovat lano, dobrou možnost lano blokovat, a to vše, je-li třeba, i při použití dvou lan.
2. brzdící sílu v optimálním rozsahu brždění podle diagramu obr. 1., tzn. ne moc dlouhý, ani ne moc krátký prokluz lana a malou nárazovou sílu.
3. nepatrné nebezpečí poranění jisticího.
4. umožnit použití bez rukavic.
5. možnost použití u všech druhů lan zkoušených dle UIAA /diagram na obr. 1 je zpracován pro průměrnou hodnotu, skutečné hodnoty se příliš neliší/.
6. nezávislost na směru tahu lana při pádu, pád s i bez postupového jištění, nezávislost na postavení jisticího i padajícího.
7. žádné, popřípadě lehké, speciální zařízení bez složitých mechanismů a pohyblivých částí jako šroubů, závěsů atp. /žádný lezec nebere rád věci navíc/.
8. během jištění nesmí dojít k nadměrné tvorbě tepla. Lano, které zachytilo pád, by se nemělo více používat.
9. spolehlivost i při pádu s faktorem 2.
10. všestranné použití jako:
 - jištění prvního
 - jištění druhého
 - fixování
 - při slaňování
 - při záchranných pracích

Z velkého množství způsobů jištění nesplňuje snad žádný sto procentně všechny požadavky. Některé je splňují s většími či menšími nedostatky. Na každý pád musí však jištění působit v optimálním rozsahu brždění, jinak nemá způsob nebo pomůcka smysl.

B/ PODMÍNKY ZKOUŠEK.

Členové bezpečnostní komise UIAA provedli zkoušky jednotlivých způsobů jištění. Pokusy byly prováděny za následujících podmínek:

1. padá prvolezec, padající váha 80 kp.
2. padá bez postupového jištění, tedy s pádovým faktorem 2.
3. padá s postupovým jištěním, pádový faktor 0,2.
4. jisticí je spolehlivě zajištěn, tzn. má 2 skoby nebo jiné 2 jisticí body.

5. lezci jsou navázáni na laně zkoušeném dle UIAA.
6. výstup je dosti dlouhý a neodbyvá se na cvičných skalách /nutno hospodařit s tělesnými silami a dobře vykalkulovat váhu výzbroje, na cvičných skalách je možné použít i těžší jistící pomůcky/.
7. způsob jistění je nacvičen a zvládnut.
8. při pádu jsou jak padající, tak jistící při plném vědomí a schopni dokonale reagovat.
9. jistí se na skobě nebo přímo na těle jistícího. Náraz zachycuje skoba nebo jistící. Jak veliký náraz je, ukazuje pro jednotlivé způsoby diagram na obr. 1.

Jistící jistí D Y N A M I C K Y.

Co to znamená?

Při dynamickém jistění není lano při zatížení pádem pevně drženo, nýbrž je umožněn jistý prokluz jistícím zařízením. Nezácházíme zde do detailů mechaniky pádu; tento výklad je určen především lezcům a ne teoretikům.

C/ DOPORUČENÍ.

Z pokusů a zkoušek jednotlivých způsobů vyplynulo následující:

1. existuje jeden způsob jistění, ke kterému není potřeba žádných speciálních pomůcek, potřeba 1 skoba a 1 dobrá karabina s pojistkou o nosnosti cca 3000 kp, zkoušená dle UIAA.
2. existuje více způsobů jistění, ke kterým je potřeba speciálních pomůcek, které zaručují dokonalé jistění, dokonce s jistými přednostmi proti bodu 1.
3. existují způsoby, které nejsou dostatečně vyzkoušeny, které však naznačují zcela nové směry. Zde má zásobu lana pro prokluz lezec u sebe. Myšlenka, která se zdá použitelná v budoucnosti zejména na cvičných skalách. Zatím tato zařízení nesplňují ani požadavky B 1 - 10, ani nepůsobí v optimálním rozsahu brzdění
4. dále existuje nouzový způsob dynamického jistění.

Způsob uvedený pod C 1 doporučuje bezpečnostní komise UIAA jako

D Y N A M I C K É J I Š T Ě N Í U I A A .

Popis.

K jistění je třeba karabina s pojistkou zkoušená na 3000 kp. Do této karabiny se zapne tzv. "poloviční lodní uzel" /překlad německého Halbmastwurf/, nejvhodnější český název je "jistící uzel". Tato karabina se zap-

ne do dobré skoby nebo na úvazek jistícího. Provedení viz obr. 2 a 3.

Manipulace.

Jištění může být obsluhováno jednou rukou, lépe však oběma. Ruce nemají být příliš blízko karabiny, aby zůstal dostatečný akční prostor a aby se předešlo případnému vtažení ruky do karabiny. Lano držet jen takovou silou, jaká je potřebná pro běžnou manipulaci, ne moc pevně!

Z diagramu obr. 1 je vidět, že tento způsob jištění leží v optimálním rozsahu brzdění, spíše na straně statického jištění. Kdyby bylo lano navíc ještě pevně drženo, mohlo by dojít k popálení rukou a nebo by byl příliš krátký prokluz. Obojí je nežádoucí.

Při jištění druholezce se postupuje stejně. V tomto případě je možné lano držet pevněji, neboť při pozorném dobírání nemůže dojít k delšímu pádu.

Zvláštnosti

Je žádoucí dávat postupové skoby. Nutno však mít na paměti, že postupové skoby jsou zatěžovány dvojnásobkem nárazové síly, zatímco skoby na jištění jen jednoduchou hodnotou. Délka pádu při tom nehraje žádnou, popřípadě zanedbatelnou roli. Skoby proto nutno vždy pečlivě umisťovat.

Postup při jištění

- .- zřízení stanoviště, dvě skoby, jedna výše, druhá níže
- sebejištění co nejkratší.
- zapnout jistící uzel do karabiny.
- karabinu zavěsit do dobré skoby.
- dobírání nebo povolování lana.
- lezoucího, pokud možno, stále sledovat.
- prvolezec by měl po 3-4 m dát první postupové jištění.

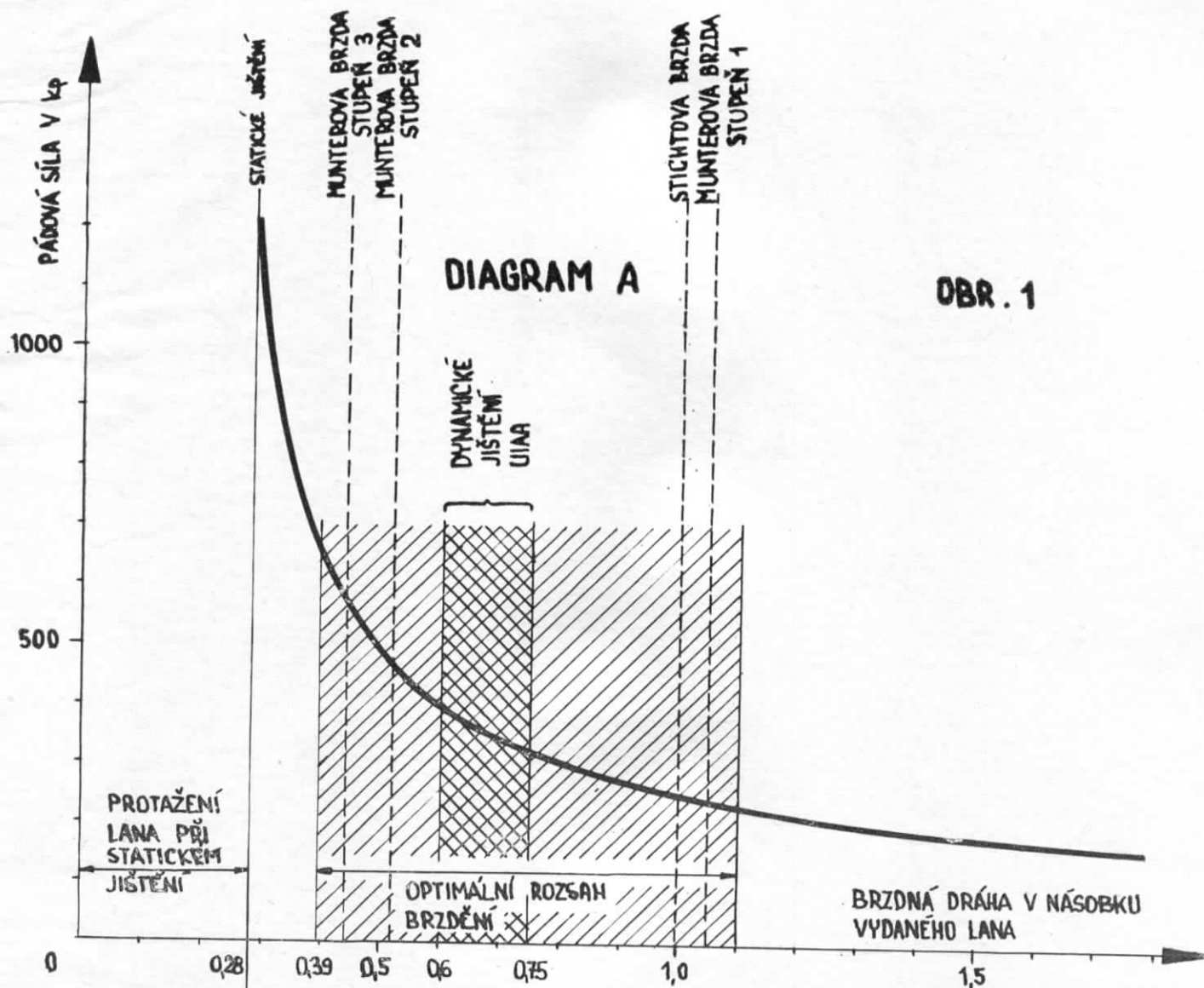
P A M A T U J ! ! !

N i k d y n e p ř e c e ň u j s v é m o ž n o s t i ! K a ž d ý
p á d, i p ř i d o k o n a l é m j i š t ě n í, j e ž i v o -
t u n e b e z p e č n ý !

Poznámka. Přestože pokusy jištění ve sněhu a ledu byly provedeny teprve v letošním roce, lze konstatovat, že dynamické jištění UIAA se hodí i pro sníh a led.

Za bezpečnostní komisi UIAA
president Peter Baumgartner

Uveřejněno v Bulletinu UIAA č. 59 - červen 1974.

OBR. 1

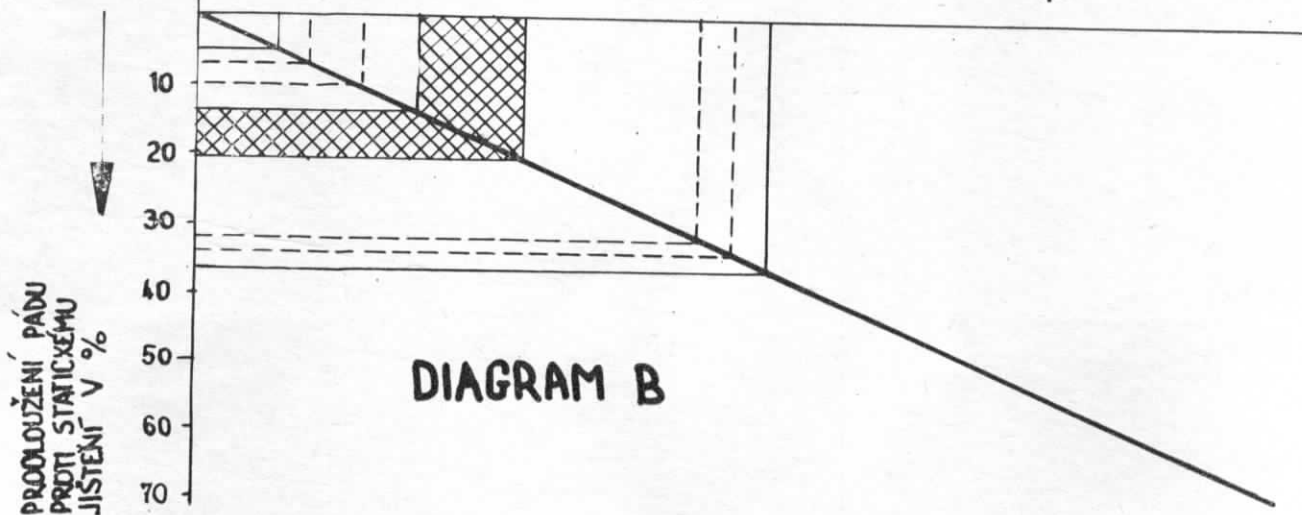
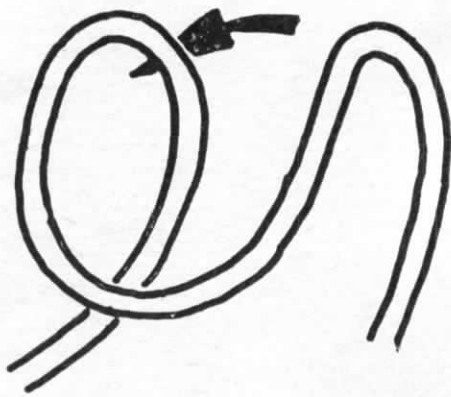
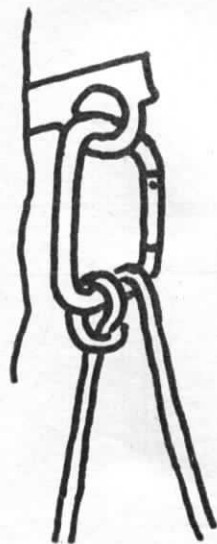
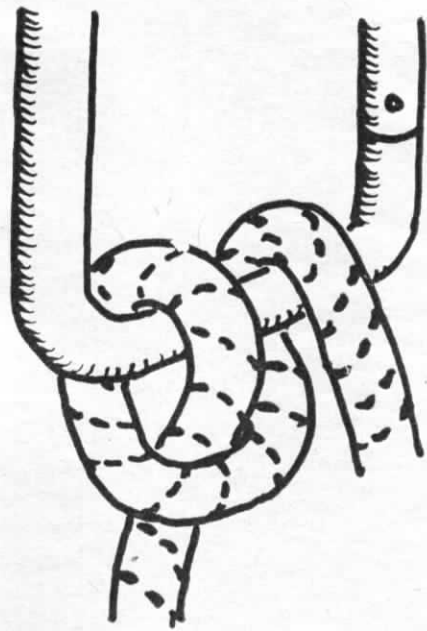

DIAGRAM B

OBR. 2

OBR. 3

Everest pro každého?

Invaze horolezců do Himálaje a zvláště na Everest, se zdá být být nezádržitelná. Množí se žádosti o povolení výstupu na nejvyšší vrchol Země:

Japonská ženská expedice	jaro 1975
Kanaďané	podzim 1975
britská armáda	jaro 1976
francouzští horští vůdci	podzim 1976
Novozélandané	jaro 1977
Jihokorejci	podzim 1977
Rakušané	jaro 1978
Němci a Rakušané	podzim 1978

Everest je tedy "vyprodán" na léta dopředu.

I o nižší štíty je však velký zájem; např. japonská ženská expedice chce vylézt na Manaslu a mužská část expedice se pokusí vystoupit na dosud panenský východní vrchol této hory, vysoký 7 895 m.; Jihoslované mají podanou žádost o povolení k výstupu na Gaurisankar /7 145m/, Machapuchare /6 997 m/ a přechod masívu Nandadévi /7 816m/.

Ročenka L+Z 1975

mmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm

Dosud nejnižší osmitisícovka - ŠIŠA PANGMA /GOSAINTHAN/ 8 013 m už není nejnižší. Podle nového měření má mít 8 046 m a je tedy vyšší než dosud třináctý GAŠERBRUM/8 035m/.

Ročenka L+Z 1975

mmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm

Opět na K2

Druhý nejvyšší vrchol světa K 2 /ČOGORI 8 611/ leží v pohoří KARAKORAM v Kašmíru na hranicích s ČLR. Loni byla v této oblasti zrušena omezení lezení, a tak se zde chystají zajímavé výstupy.

Letošní americkou výpravu na K 2 povede Jim WHITTAKER, který vystoupil jako první Američan v r. 1963 na Everest.

Americká výprava bude složena ze starších zkušených horolezců. Jedině Whittakerova druhá žena Diana, která pojede s výpravou jako fotografka, nedovršila ještě třicítku. Jim Whittaker a jeho bratr - dvojče LOU - mají 45 let, nejmladší jsou Jim WICKWIRZ a Galen ROWELL s 33 lety. Whittakerův tým chce odjet ze Seattle koncem dubna, aby byl v základním táboře do 1. června.

Mountain 1974

mmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm

Italská výprava na Everest na jaře 1974 nejvíce rozčeřila hladinu názorů na expediční horolezectví v Himálaji.

Na shromáždění světových horolezců v Dárdžilingu na oslavu 20. výročí prvního výstupu na Everest se stalv předmětem obecné kritiky nákladně organizované expedice, jako byla poslední italská. E. Hillary ji charakterizoval jako vojenskou operaci a zvláště napadl použití vrtulníků k "unfair" překonání ledopádu Khumbu. Takové pojetí technického alpinismu nemá již nic společného se sportovním a čestným prováděním horolezectví. Dále se Italům vyčítá, že při ústupu z hor po nich zbylo v okolí kláštera TENGPOČHE, považovaném za jedno z nejkrásnějších míst na naší planetě, mnoho odpadků s italskými etiketami - je to snad nejvýše položené smetiště na Zemi.

Ročenka L+Z 1975

mmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm

Šestice ostravských horolezců vedená L. HORKOU se chystá na Japonskou direttissimu v S stěně Eigeru.

mmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm

Vyšly další dva díly Paryského Tater Wysokich a sice 18 a 19. Popisují oblast Sedielko - Ľadové sedlo a navazují těsně na sebe, ^{takže} je nutno koupit oba naráz. Zakoupit je možno oba díly à 16,50 Kčs v Polském kulturním středisku v Praze.

mmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm

Horolezci pražské Slavie VŠ začínají s vydáváním informačního bulletinu. Nese pravděpodobný název "Od A do Z a zase znovu" (tedy minimálně 24 čísel), jak jsme vytušili z tiráže prvního čísla A/1975.

Číslo sestavili pánové Boháček, Veselý a Vítek, korespondenci přijímá a vyřizuje Ivan Boháček, Slavíkova 14 PRAHA 3 /130 00/.

Obsah prvního čísla je přiměřený začínající, nezaběhlé věci. Nejzajímavější je metodická stať Láďi Veselého o jištění.

mmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm

DŮRAZNÉ VAROVÁNÍ NÁVŠTĚVNÍKŮM DRÁTNÍKA ,
kteří přijíždějí vlastními vozidly.

" P á n o v é ! Parkovat svoje vehikly uprostřed polí mezi Samotínem a
" Blatinami nebo dokonce až pod lesem u trianglu je ignorantství, omezenost a hrubost. Pro tyto účely bylo vybudováno parkoviště u KUBÍKŮ v Samotíně. Pokud budete své káry pohazovat jinde, nedivte se, nejdete-li je někdy bez
" ventilků!
" Kmotr
" "

Z E S P O L E Ā N O S T I .

20. prosinec 1974 - to byl den D pro zakládajícího člena bulletinu HOTEJL Ladislava Krajčího.

Láska a obdiv ke světlovlasé bižuterii dospěla do nejvyššího stádia . . .
a tak mu nezbývalo už nic jiného . . .
Říká jí Markétko . . .

P.S. redakce: B L A H O P Ŕ E J E M E a doufáme, že se nic nezmění na dosavadní zavedené praxi. Jestli se Ti náhodou protáhnou chapadla, není to na škodu - naopak.

P ř í t e l i , u ŝ s e n i k d y n e p ř i t u l í m
/im memoriam CHC/

Příteli, už se nepřitulím, neboť mezi Tebou a mnou je hluboká brázda vyoraná povodní slz . . .

Kde jsi a co jsi od chvíle, kdy chvění Tvých údů zanechalo na papíře šlápoty soudu hrdelního?

Svoboda Tě už nikdy nevyvlastní, ale to sotva víš - tehdy, in articulo mortis, se Tvoje reakce podobala šneku, nahlodávanému dlouhé hodiny trávícími šťávami labužníka.

Ano, vyviklali z Tebe to slovo a rotují mi panenky ze všeho, co jsi musel slíbit, doprovázen gala ansámblem rodičů a pozůstalých kamarádů -
od té chvíle nenávidím vůni myrty a zimozrázové náhražky, z**obíci** Tvůj katafalk . . .

Máš pravdu, slušelo Ti to v černém, jak se patří na poslední cestu, pro mne za mne, mohls bejt třeba od Fiora, stejně jsem tomu nemohl věřit, ale je to tak: Julské hory se staly cintorínem Tvé volnosti.

N e , p ř í t e l i , u ŝ s e n i k d y n e p ř i t u l í m , n i k d y . . .

Od toho dne jsem na vše beznadějně sám . . .

- jen Tys byl ochoten nosit mé věci ve svém batohu, abych si mohl křepce vykračovat před Tebou
- jen Tys dovedl strkat můj ucpaný noc do vonící břečky Tebou

- připravené (poprvé a naposled s Tebou . sálo mé ego tuto slast)
- jen Tys byl schopen tisíckrát opakovat jméno dobývaného kopce (stejně je moje paměť ihned potratila)
- jen Ty, opravdu jen Ty, jsi byl pro mne synonymem družnosti, neboť naše těla s obdivuhodnou rezonancí vyklepávala morseovku zoufalství, bez ohledu na těžkost
- jen Ty, a tečkuji a tečkuji (mimochodem - dlužíš mi za pivo)
- jen Ty . . .

Zkusil jsem hájit náhradního přítele . . .

Ale všichni už asi umřeli; člověk aby si valil svou kuličku sám - i Ty na to ostatně přijdeš:

ne, takhle se pomníky nestaví -

ale abys nemyslel, brečení mne už přešlo a budu objektivní:

V tomhle stavu, co jsi vposledek byl, Tě bylo sotva škoda.

Dobře Ti tak!

P.S. Nezapomenu Ti, že jsem musel líbat schody v době chřipkové epidemie.

Příště se žen jindy!

mmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm

Dočetli jsme se, že

.... nejlepším československým horolezeckým oddílem je

OLYMPIA PRAHA /MF, 30.12.1974/

Od kdy, pane Šírl?

mm

Popularita má dvě stránky aneb **SHOWMANN ŠEVČÍK**

Uplynulý rok byl pro naše horolezectví úspěšný poovšech stránkách. Byly výkony, bylo učiněno zadost i^v postavení horolezectví mezi ostatními druhy sportu. Zkrátka - ví se o nás.

Vyvrcholení ovšem nastalo 29. prosince 1974.

V oblíbeném televizním pořadu - losování 6ti čísel SPORTKÝ - bylo představeno číslo 7 - HOROLEZECTVÍ.

A kdo jiný by měl divákům objasnit, o co vlastně jde, než věhlasní lezci či lezkyně z dob současných i nedávno minulých ...

Vzápětí se na obrazovce objevily dvě známé tváře - D. Melzochová a J. Ševčík.

A protože Jiří Ševčík leze o nějaký pátek déle než D. Melzochová, dostal slovo on a měl objasnit všem laikům, k čemu je lano, skoby, karabiny, cepín, přilba atd. a jak se s tím zachází. Vše provedl s profesionální suverenitou a pak se oba mohli rozhovořit o úspěších svých, resp. celého reprezentačního družstva. No a nakonec provedli losování 6ti čísel.

Celý akt proběhl ke spokojenosti jejich a jak prohlásil hlasatel, i ke spokojenosti zástupce podniku Sportka.

Ovšem již 30.12. našel dotyčný aktér ve schránce vedle novoročních pozdravů i několik tiketů Sportky.

Bohužel, nepodařilo se nám zjistit, zda majitelé požadují celou výhru nebo jen výši poplatku při podání. A už vůbec se nám nepodařilo /a už ani nepodaří/ zjistit, zda výše jmenovanému stačil na tyto úhrady obdrženy honorář . . .

Lezení v Moravském Krasu

Pro všeobecnou informaci přinášíme výsledek jednání Horolezeckého svazu JmKV ČSTV se správou Chráněné krajinné oblasti Moravský Kras.

Bez omezení je povoleno horolezectví na těchto horolezeckých lekalitách

Pustého a Suchého žlebu /číslování dle mapy/:

5. AMERICKÁ STĚNA
9. MASIV KONĚ
10. MASIV MAJDALÉNY
11. STĚNA NAD HAMERNÍKOVOU JESKYNÍ
13. LOUPEŽNICKÁ
14. STĚNA U PUNKEVNÍ JESKYNĚ /ROREJSÍ/
17. POD SALMOVKOU
19. STOKORUNOVÁ
21. OKNA
24. ZA ROHEM
25. ČERNÝ KOMÍN
27. STĚNA U PEKLA
28. U ŽIDA
29. KATEŘINSKÁ
30. KATEŘINSKÝ PRST
34. BYČÍ ROH
35. ČERTŮV MOST
37. EVKA
39. MASIV SAXIFRÁGY / povolena jen jižní část nezarostlé stěny /
40. HENRYHO STĚNA
42. HANÁK
43. BABYLONSKÁ VĚŽ
46. SVATÝ JIŘÍ

a. dále /mimo mapu/

- a) HŘEBENÁČ - skála západně od vchodu č. 1 do Sloupsko-Šošůvských jeskyní
- b) ŽÍZNIVÁ STĚNA - mezi vchodem do Sloupsko-Šošůvských jeskyní a stávajícím soc. zařízením

- c) EVROPA a INDIE - skály východně od kluziště při obci Sloup
 d) KRKAVČÍ SKÁLA v Křtinském údolí

Částečně je povoleno horolezectví na těchto lokalitách:

1. STĚNA ZAPADAJÍCÍHO SLUNCE	<u>od 15. 6. do konce roku</u>
2. STĚNA NAD VODÁRNOU	<u>od 15. 6. do konce roku</u>
6. NAŠE STĚNA	<u>od 15. 6. do konce roku</u>
7. ZAPOMENUTÁ STĚNA	<u>od 15. 6. do konce roku</u>

a dále /mimo mapu/

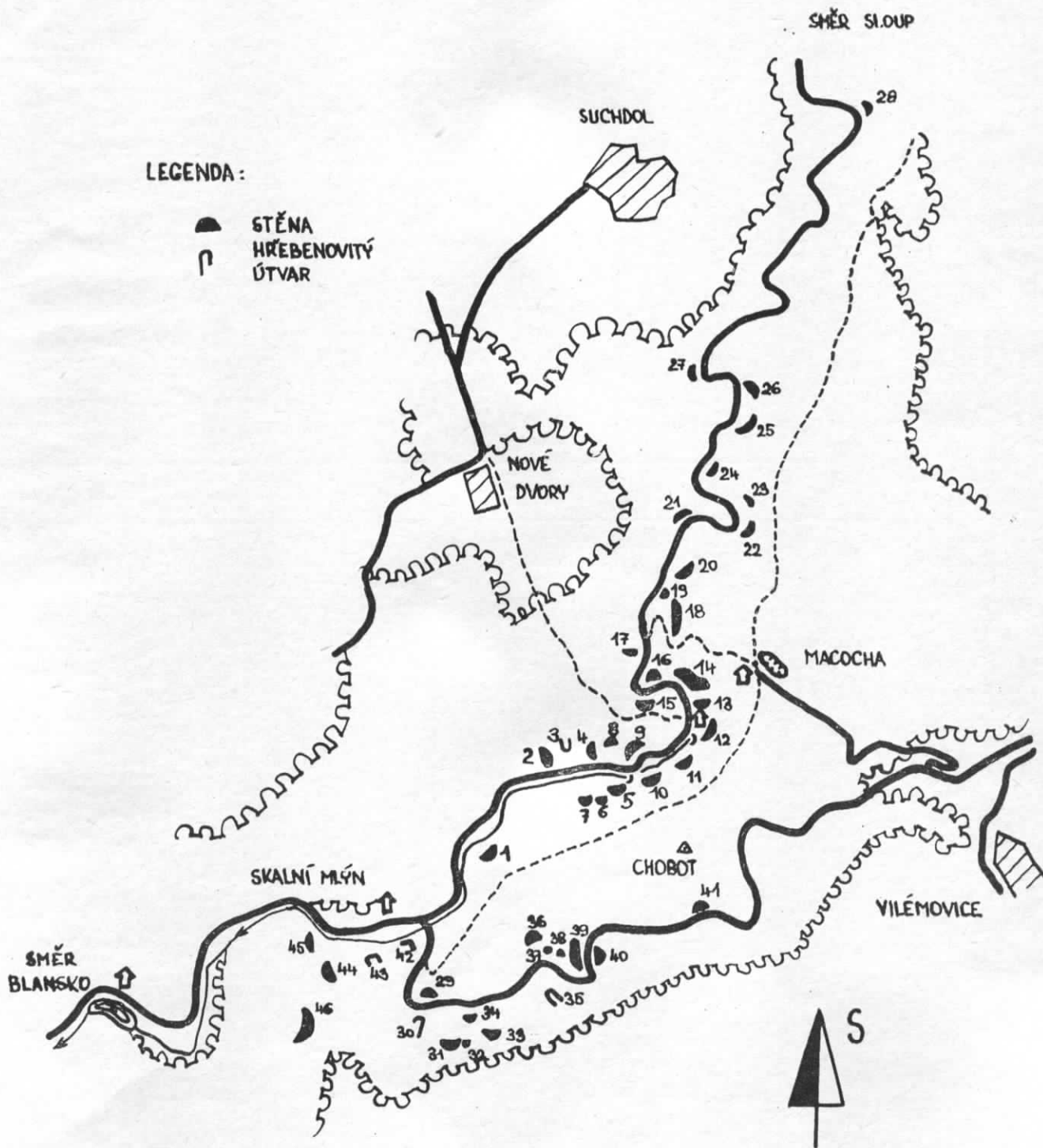
e) MASIV JESKYNĚ BÝČÍ SKÁLA	<u>od 15. 6. do 31. 8.</u>
d) PROPAST MACOCHA -	<u>k výstupu je zapotřebí předběžného
souhlasu orgánu Státní ochrany pří-
rody</u>

SPRÁVCI JEDNOTLIVÝCH OBLASTÍ:

1. MORAVSKÝ KRAS - střed :	H l a v á č e k . Ludvík (TJ Zbrojovka
Brno)
Jiráskova 38
<u>B L A N Š K O</u> (678 01)
2. MORAVSKÝ KRAS - Sloup :	P u t n a Jiří (TJ Lokomotiva Brno)
Bulharská 80
<u>B . R N O</u> (612 12)
3. BÝČÍ SKÁLA :	Š e v č í k Pavel (TJ Lokomotiva Brno)
Dvořákova 5
<u>A D A M O V .</u> (679 00)
PRO CELÝ MORAVSKÝ KRAS :	P o l á š e k Jan
Kejbaly 5
<u>B R N O</u> (639 00)

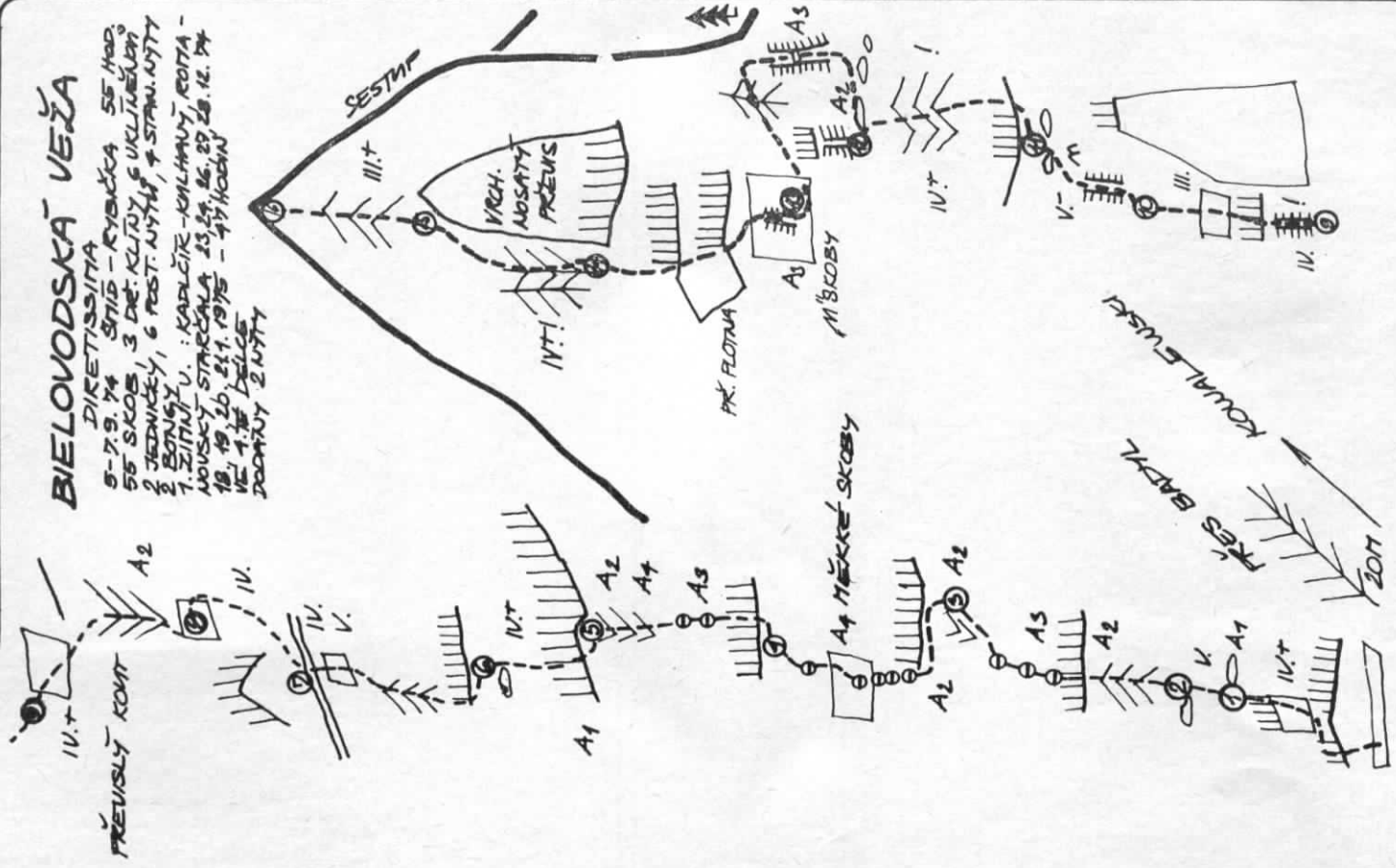
MORAVSKÝ KRAS

HOROLEZECKÉ LOKALITY

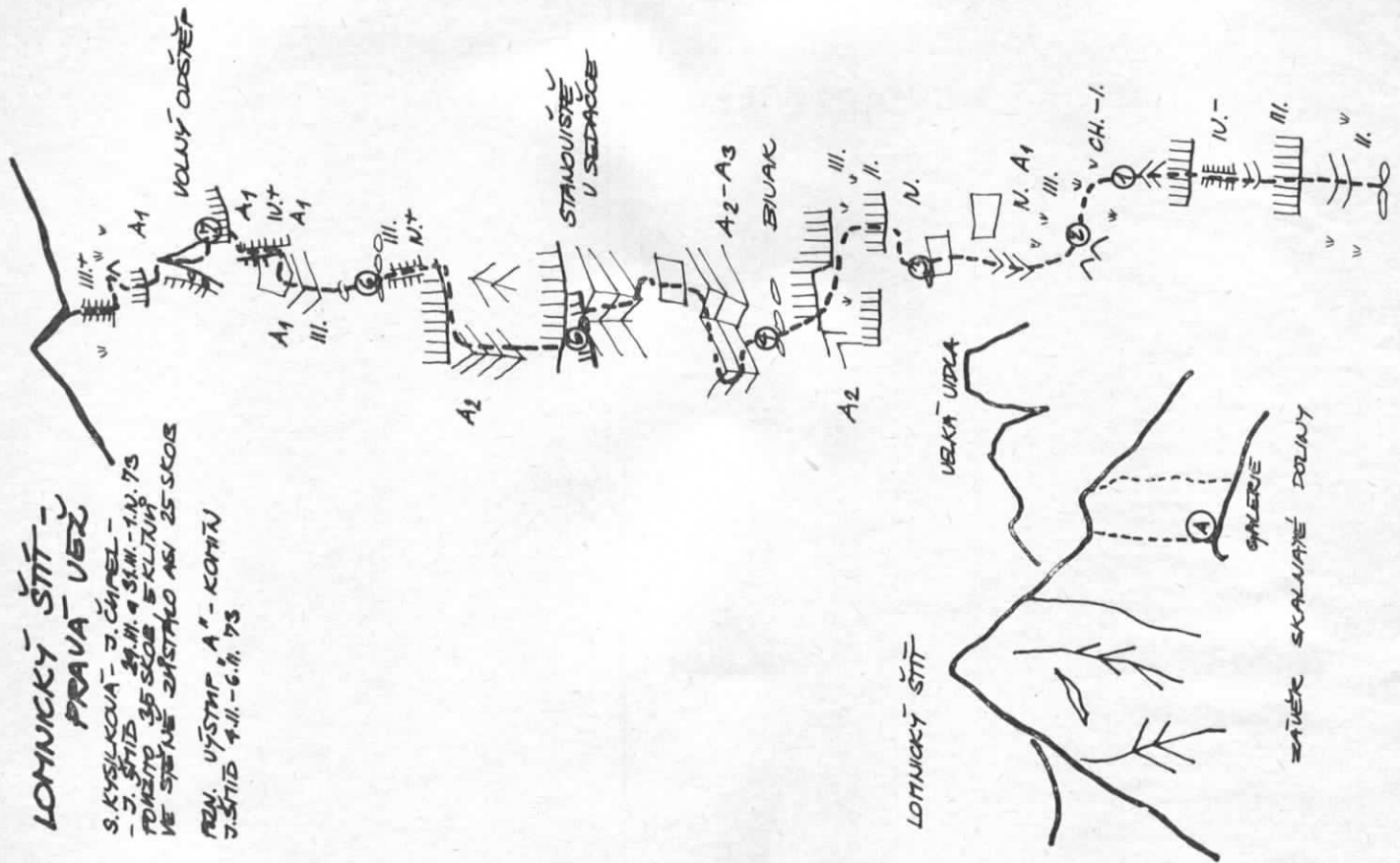
BIELOVODSKÁ VEŽA

DIKETISSIITA
 9-7-9. 74
 55 SKOB, 3 DE: KLTOY, 6 UKLIŇEJŇ
 2 JEDNICEY, 6 PEST: NYTH, 4 STANU. NYTY
 2 BONGY
 7. ZITNY U. : KAPLČIK - KALHAY, EDITA -
 NOVSKY STARČALA 23. 24. 26. 29. 28. 12. 24.
 18. 19. 20. 21. 1975 - 477 KOBŇ
 VE: 4. 7. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

LOMNICKÝ ŠTÍT - PRAVA VEŽ

S. KYSLIKOVA - 7. ČAPEL -
 - 7. ŠTID 24. III. 4. 5. III. - 1. II. 75
 POKLIT 35 SKOB, 5 KLITŇ
 VE STANĚ ZHSTALO 661 25 SKOB
 PRN. VÝSTUP, A. - KOHTŮ
 7. ŠTID 4. II. - 6. II. 75

František Franta P I š e k

je abstinent. První pivo vypil když mu bylo třicet. První (a asi poslední) cigaretu vykouřil snad ještě ve škole. Chvilí po tom začal hodně a dobře lézt. Jeho cesty jsou dodnes synonymem chytrosti a rafinovanosti. Veškeré lezecké problémy řeší traverzem. (Křížová, Macocha, Hokejka, Malá sněhová veža). Běda však, když se s ním dostanete do sporu. Po úhybných traverzech ani stopy, spíš přímá a tudíž často nepříjemná pravda. Občas na to doplatí. Třeba když mu bylo v r. 1961 doporučeno podat žádost o udělení Mistra sportu. Pro horolezce bývá dost zlé vzpomínat kdy, co a s kým kde lezl. Leč komise byla neúprosná a tvrdošjně trvala na přesných datech zahraničních výstupů. Místo vymýšlení (traverz) prohlásil Franta: „... a když mně nevěříte, tak si to nechte“. Tím pádem nemají zatím zbrojováci mistra sportu, ale chlapa, kterému stačí, že dělá co může. Nikdy neuvěří, že k odreagování se z hrůz prožitého výstupu je nutné se zpít do němoty — a také to vnucuje ostatním. Kromě zásadovosti je to asi také tím, že se při lezení snaží bát jen tolik, na co stačí. Případný (nežádoucí) přebytek strachu pak zlikviduje třeba jablkem. (To věnovala osmnáctiletému klučinovi jedna hodná paní po prvovýstupu Macochou). Od té doby si nedá pokoj a stále do něčeho leze. Jednu chvíli i do jeskyní a pod vodu. Ale skála je skála.

Také jsem dělal co jsem mohl, řeším problémy traverzem a nejsem notorik. A přece je Franta v Brně jenom jeden. Nemyslím, že jen kvůli mé zapálené cigaretě. To spíš on má v sobě něco, co ani sám neví. Konec konců — nejsme na světě proto, abychom všechno věděli.

Informační bulletin HO TJ Lokomotiva Brno-Komárov a
TJ VHS Brno

Toto číslo připravili: Borkovec, Krejčí, Myška, Růžička, Sitta, Skopalová

Vyšlo: březen 1975

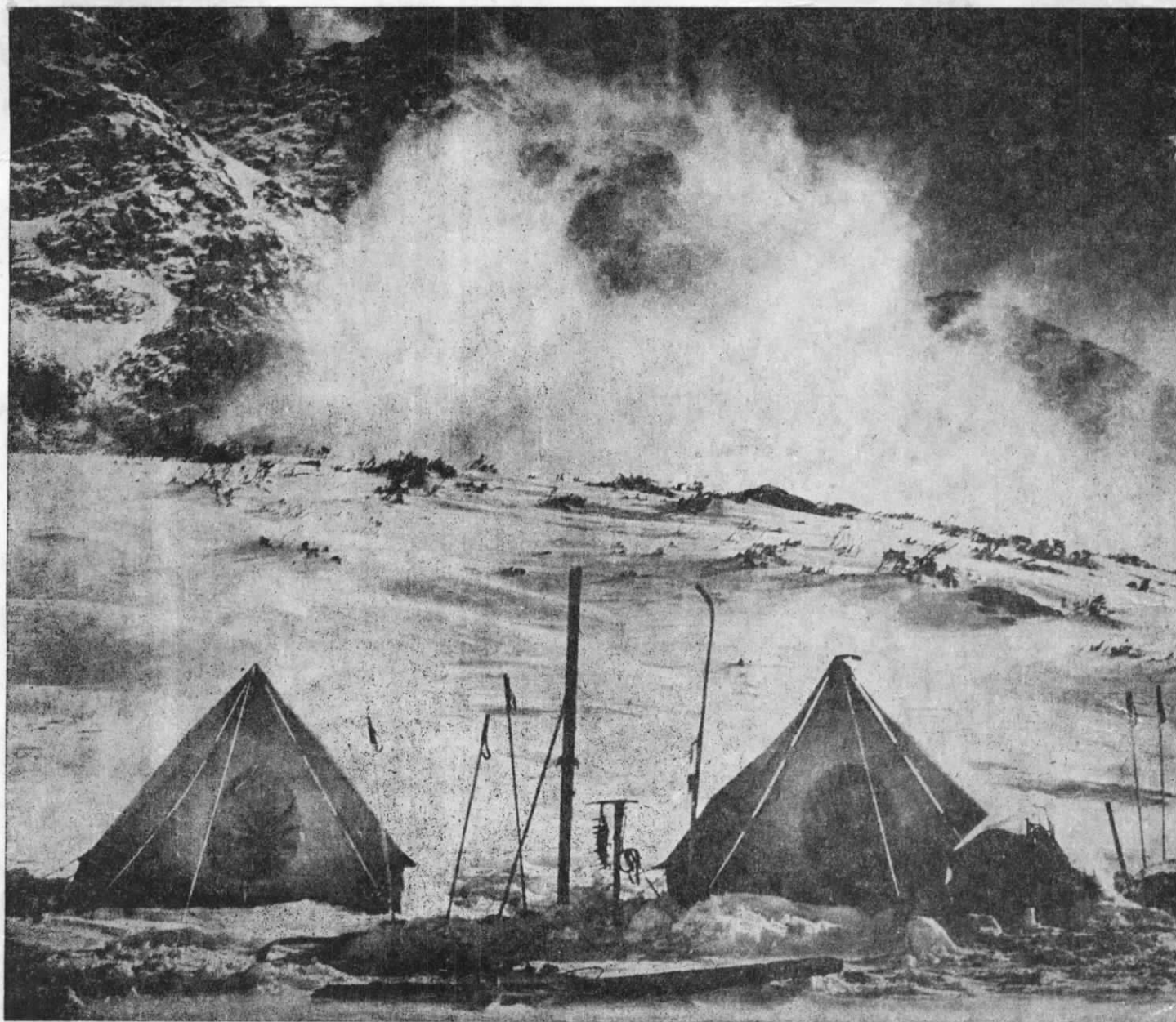
Příspěvky a korespondence na adresu: Ing Jiří Růžička

Leninova 82

61100 BRNO

Obsah:

1. Úvodník	V. Krejčí	str. 1
2. Kdo chce kam, ...	J. Jurák - překlad	str. 3
3. Poláci v Norsku	A. Vedra - překlad	str. 6
4. Lezeme s elegancí	R. Messner	str. 8
5. Stěna Civetty ...	R. Messner	str. 10
6. Úvahy ...	P. Jandík - překlad	str. 14
7. Jištění UIAA	V. Krejčí - překlad	str. 18
8. Zajímavosti		str. 24
9. Ze společnosti		str. 26
10. Lezení v Mor. Krasu		str. 29
11. Portrét čísla		str. 31
12. Nové výstupy		str. 32

INFORMAČNÍ BULLETIN
TJ VYSOKOHORSKÉ SPORTY BRNO
A HOROLEZECKÉHO ODDÍLU
TJ LOKOMOTIVA

FOTOGRAFIE M. MYŠKA